

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 611/06
06.08.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Николе Мићуновића, председника већа, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића, Верољуба Цветковића и Мирослава Цветковића, чланова већа, са саветником Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела силовање у покушају из члана 103. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ и др., кога брани АБ, адвокат, одлучујући о жалбама браниоца и оптуженог изјављеним против пресуде Окружног суда у Неготину К. број 53/05 од 22. новембра 2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП дана 15. јуна 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Уважавањем изјављених жалби браниоца и оптуженог АА, и по службеној дужности, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Неготину К. број 53/05 од 22. новембра 2005. године у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што Врховни суд радње описане у изреци првостепене пресуде правно квалификује као једно кривично дело силовања у покушају из члана 178. став 1. у вези члана 30. Кривичног законика, и за то дело се оптужени АА применом чл. 56. и 57. Кривичног законика ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 6.8.2005. године па надаље.

Жалбе оптуженог и браниоца се у осталом делу одбијају као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом оглашен је кривим Губи Роберт због кривичног дела силовање у покушају из члана 103. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ за које је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 8 месеци, и кривичног дела противприродног блуда у покушају из члана 110. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, за које је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 8 месеци, и оптужени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године, у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 6. августа 2005. године па надаље.

Оптужени је обавезан на плаћање паушала у износу од 4.000,00 динара и на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 44.600,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог, због повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење;

- оптужени лично, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење. Предложено је, да се оптужени обавести о седници већа другостепеног суда у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац у Београду дописом Ктж. број 704/06 од 6.4.2006. године је предложио да се одбију као неосноване изјављене жалбе и првостепена пресуда потврди.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа у присуству оптуженог, у одсутности уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, размотрио је списе предмета заједно са првостепеном пресудом и након оцене навода и предлога из жалби, писменог предлога Републичког јавног тужиоца и објашњења датих на седници, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које жалбени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, а нити повреде из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП у вези којих се пресуда побија жалбом оптуженог.

По налажењу Врховног суда, првостепена пресуда је јасна, разумљива и у изреци и у образложењу исте, и не садржи противречности нити друге недостатке, које би је чиниле мањкавом у вези поменутих одредаба ЗКП.

Позивајући се на наводно учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, и у поменутом делу жалбе оптуженог се у суштини побија утврђено чињенично стање.

Чињенично стање пресуде је правилно и потпуно утврђено, да је конкретном приликом у ноћним часовима оптужени ушао у кућу оштећене ББ у селу БВ, знајући да оштећена живи сама, развалио улазна врата куће, оштећена је приметила присуство оптуженог испред куће, а затим у кући, држала секиру у рукама да би се са истом одбранила, међутим, секиру је положила и није употребила, а ушавши у кућу оптужени је задао ударце песницама у пределу лица оштећене, угурао је у собу, оборио је на кревет држаћи је руком за косу, са себе скинуо доњи и горњи део гардеробе, затим са оштећене скинуо доњи део пижаме и гаће, у циљу задовољења свог полног нагона захтевао од оштећене да његов полни орган стави у уста да би извршио орални сношај, па како оштећена на то није пристала, поново је ударао песницама по глави и вукао главу оштећене према свом полном органу и пошто се оштећена опирала, захтевао од ње да седне на њега да би извршио обљубу над њом, и када је рука оптуженог склизнула низ косу оштећене, оштећена је успела да се ослободи, устала и побегла кроз отворена врата.

Неоснована је изјављена жалба оптуженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а које се у жалби побија највише у вези догађаја, који су предходили инкриминисаном догађају, датирају из времена око Ускрса у 2005. години, када је оштећена имала одређен вербални сукоб са оптуженим, и када јој је оптужени исекао мараму.

Поменути догађај је описан у образложењу пресуде. Међутим, неосновани су наводи из жалбе, да се оптуженом ставља на терет да је наводно и тада покушао силовање оштећене, јер поменути догађај у изреци пресуде нити оптужбом се оптуженом не ставља на терет. У вези тадашњих збивања и понашања оптуженог, саслушани су сведоци ВВ, ГГ, ДД, чије исказе је првостепени суд правилно оценио, а која оцена се неосновано доводи у питање у изјављеној жалби.

Чињенично стање пресуде у вези инкриминисаног догађаја, првостепени суд је утврдио у највећем делу на основу исказа оштећене, и оценом постојећих материјалних доказа, и правилно је првостепени суд исказ оштећене прихватио као веродостојан, логичан и сагласан са нађеним материјалним доказима и правилно је одбрана оптуженог оцењена као неприхватљива, у делу, у којем је изјавио, да је он дошао у кућу оштећене само у циљу разјашњења, где се налазе неке његове одузете ствари - ћебе и други делови покућства, да је само ударио шамар оштећеној, а да силу и претњу према оштећеној није примењивао у циљу задовољења свог сексуалног нагона.

На правилно и потпуно утврђено чињеничног стање првостепени суд је правилно применио кривични закон, када је радње оптуженог правно квалификовао у смислу одредаба важећег закона из времена доношења првостепене пресуде и времена извршења кривичних дела, па су изјављене жалбе оптуженог и браниоца због повреде кривичног закона неосноване.

Међутим, након измене кривичног законодавства Републике Србије доношењем Кривичног законика, који је ступио на снагу 1.1.2006. године, дошло је до примена кривичног закона, који је сада блажи за учиниоца кривичног дела, па је Врховни суд, поводом изјављених жалби а по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП, преиначио првостепену пресуду у циљу примене блажег кривичног закона у смислу одредаба члана 5. Кривичног законика.

У првостепеној пресуди оптужени је оглашен кривим због покушаја кривичног дела силовања и противприродног блуда описаних у изреци пресуде (из члана 103. став 1. и члана 110. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ), међутим, одредбама Кривичног законика, за кривично дело силовања је забрањена казна затвора у трајању од 2 до 10 година, а што представља блаже кажњавање у односу на раније одредбе Кривичног закона Републике Србије са предвиђеном казном затвора најмање 1 године.

У односу на кривично дело противприродног блуда у покушају, за које је оптужени оглашен кривим и кажњен првостепеном пресудом, Врховни суд налази, да поменути кривично-правне радње након ступања на снагу Кривичног законика не представљају посебну инкриминацију – самостално кривично дело, самим тим, што нови Кривични законик не садржи као кривично дело крив. дело противприродног блуда.

Одредбама члана 178. став 1. Кривичног законика, предвиђено је, да ко принуди другог на обљубу или са њом изједначен чин употребом силе или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело тог или њему блиског лица, врши кривично дело силовања као кривично дело против полне слободе.

У конкретном случају, оптужени је од оштећене ТТ, након што је применом силе скинуо њен доњи веш, такође уз примену силе у циљу задовољења свог полног нагона захтевао да његов полни орган стави у своја уста, ударао је песницама, држећи је за косу, вукићи њену главу према свом полном органу, али оштећена се опирала и на то није пристала, и није успео да доврши ове радње, затим је од оштећене захтевао, да седне на њега, како би својим полным органом који се налазио у ерекцији продре у њен полни орган, али пошто даље није успео да главу оштећене држи за косу и рука му је склизнула уз њену косу, оштећена је успела да се одвоји од њега и побегне.

На описани начин, у конкретном случају дело је остало у покушају и у оном делу, које је у првостепеној пресуди означено као кривично дело силовања, и у односу на оне радње, које су у првостепеној пресуди означене као радње противприродног блуда.

Имајући у виду правилну примену кривичног закона након извршене промене истог, по налажењу Врховног суда, радње које су се раније правно квалификовале као покушај противприродног блуда, сада се правно оцењују као "изједначен чин" са насилном обљубом, и исте су сада законски елеменат кривичног дела силовања из члана 178. став 1. Кривичног законика.

Оптужени је претходно са себе скинуо гардеробу, применом силе је скинуо и оштећеној доњи део пижаме и гаћице, свој полни орган који се налазио у ерекцији захтевао да оштећена стави у уста, ударао је песницама оштећену, вукао за косу и главу према свом полном органу, у циљу обављања тзв. оралног сношаја, па пошто су његове радње имале за циљ задовољења полног нагона, ове радње уз примену силе по мишљењу Врховног суда представљају изједначен чин са насилном обљубом.

У вези с тим, по налажењу Врховног суда, поменути радње су сада инкорпорирани у појму и у законским обележјима елементима кривичног дела силовања из члана 178. став 1. Кривичног законика, па Врховни суд за поменути радње није ослободио од оптужбе оптуженог, како је то неосновано предложено у жалби браниоца оптуженог, већ је оценио, да исте улазе у правне радње силовања, како је то напред изнето.

Овај суд је уважавањем изјављених жалби због одлуке о казни, оптуженог за поменуто кривично дело осудио на исту казну, коју је утврдио првостепени суд за крив. дело покушаја силовања у трајању од 1 године и 8 месеци.

При том, Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су од значаја за одмеравање казне оптуженом, правилно су утврђене као олакшавајуће околности да је оптужени веома лошег материјалног стања, да је без запослења и редовних месечних прихода, да је дело остало у покушају, па се поменуте околности могу ценити као нарочите олакшавајуће околности, и примењене су одредбе чл. 56. и 57. Кривичног закона о ублажавању казне.

Са друге стране, цењене су и отежавајуће околности, да је оптужени и раније осуђиван и то и за најтежа кривична дела што је такође правилно утврђено у првостепеној пресуди.

Поменута казна је по мишљењу Врховног суда одговарајућа тежини извршеног кривичног дела, степену друштвене опасности дела, степену кривичне одговорности оптуженог, ова казна је нужна и неопходна мера, да се према оптуженом постигне сврха кажњавања предвиђена чланом 42. Кривичног законика.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. и члана 391. став 1. ЗКП, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа - судија

Никола Мићуновић, с.р.

Записничар

Јолан Мадарас, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ОК